

J. A. H.

No. 4. }

April 1884.

{ 10de Aargang.

Kristi tredie Ord paa Thorset.

Luc. 23, 43: "Sandelig siger jeg dig, idag skal du være med mig i Paradis."

"**E**n Nøver — og til Paradis?"
 Vil nok en Fariiseer sige,
 Som gjør sig selv og Andre vis,
 Han har ei Lyde eller Lige.
 Fordømte Hylleri! fordøm kun, hvem du vil,
 Her siges Himlen dog en omvendt Synder til.

En Nøver kom til Paradis!
 Saa kan al Verden se og vide,
 At Narjag til en Sjels Forlis
 Er ei paa Guds og Jesu Side.
 Nei, Raadens Lys staar tændt, til Livets Lys
 er slukt,
 Og til vort Dødsminut er Himlen ikke Luft.

En Nøver kom til Paradis,
 Skjøndt omvendt ganske kort før Døden.
 Men, Synder, hvo har gjort dig vis,
 At Vedring da først er fornøden?
 Du kan jo dø ret strax? du selv maa svare: Ja!
 Om Døden fandt dig nu i Synden dødt, —
 hvad da?

En Nøver kom til Paradis!
 Saa blev den store Sag først mærket,
 At tro i Døden vinder Pris,
 Ja Enden, Enden kroner Værket.
 Du Helgen, agt ei haant om nogen Synders
 Sjel!
 Thi du har vel begyndt, men han kan ende sel.

Jeg vandrer da til Paradis!
 Hos dig, min Jesus, vil jeg være!
 Men, falder jeg paa Verdens Is,
 O reis, o led mig til din Ære!
 Jeg følger dine Spor og denne Røvers Tro,
 Min Frelser, frels min Sjæl fra Satans
 Røverflo!
 Ambr. Stub.

Den venneløse Bob.

(Fortf. fra forr. No.)

"Naa, saadan holder du af det, gamle Dreng," sagde Bob, der paa sin Side ogsaa sølte en ganske ny, ukjendt Glæde, nemlig den at volde Andre Glæde. Snart efter vandrede han afsted med Jerry, de kom ind i Byen, og Bob købte Rager til sig selv for de 8 Skilling, Gulerødder til Jerry for andre 8, og de sidste 4 Skilling puttede han i Lommen. Hvor var denne Dag forskjellig fra alle Bobs andre sorgelige Dage; der var kommet noget helt Nyt ind i hans Liv, og det blev en fornøielig Vandring, da de nu gik videre; han selv gnavede langsomt paa sine Rager, for at de kunde vare saa længe som muligt, og naar Jerry ikke vilde gaa, blev den lokket frem med Gulerødder, hvilket den uden Tvivl foretrak langt for Prygl.

Slutningen paa Vandringen var imidlertid mindre fornøielig; thi saasnart Bob saa Madam Brown, hans saakaldte Bedstemoder, i Hyttedøren, slog det med Forsædelse ned i ham, at han havde glemmt et af hendes Erinder.

"Naa Dreng, du kommer sent; hvor er min Snustobak?"

Bob indsaa, at det ikke var til nogen Nytte at sige, at der Intet havde været at faa i Butikken; han vilde ikke have gjort sig nogen Samvittighed af at lyve; men han vidste, hun ikke vilde tro det, derfor talte han Sandhed.

"Der var en Herre, der talte til mig paa Veien," sagde han, "og saa glemte jeg al Ting over ham."

"Glemte det," skreg den arrige Kvinde, "jeg skal lære dig at glemme din gamle Bedstemoders smaa Fornødheder, du utaknemmelige Dreng! og bilde mig saadan noget Sludder ind, som om en Herre nogenfinde vilde tale med saadan en snauset Unge! — Men der har du jo Gulerødder, dem har du vel stjaalet, giv mig dem! — Du faar ingen Aftensmad, hverken du eller Æslet; I ere nogle dovne unyttige Skabninger; nu kan I holde hinanden med Selstak, for du kommer ikke ind i Aften," og dermed gik hun ind i Huset og lukkede Døren i efter sig.

Bob traf Jerry ind i hans saakaldte Stald, og nu efter at dette Glimt af Kjærlighed og Glæde havde opparmet hans Hjerte en liden Tid, sølte han sig end mere forknytt og forbitret over den haarde Behandling end nogensinde før. "Det er godt, du har faaet nogle Gulerødder, Jerry," sagde han, "og jeg har endnu en i Lommen; men saa faar du ikke mere. Jeg vilde ønske, vi kunde løbe vor Vej, Jerry! Den fremmede Herre spurgte om mine Venner; men han ved ikke, hvordan Bedstemoder er, for vidste han det, saa kunde han ikke tale om Venner."

Æslet forstod vel ikke hans Ord, men det forstod dog godt Forskjellen paa at blive klappet og at blive udfjældt og gned kjærligt sit Hoved mod sin Herres Skulder, hvorpaa Drengen lagde Ansigtet ned paa Dyrets Ryg og udgjød sit Hjerte i en Strøm af Taarer, der lettede ham saaledes, at han kort efter glemte sine Sorger i en sød Søvn paa Straaet ved Jerry's Side.

Da han vaagne næste Morgen, var han meget sulten; thi Ragerne, som havde udgjort hans Aftensmad, var ikke nogen nærrende Kost. Han nærmede sig Hytten og sølte sig lettet ved at finde den aaben og tom; hans Bedstemoder forlod tidt sit Hjem for flere Dage uden at give nogen Underretning om det forud; men det var altid en Lettelse for Bob; og nu var han desuden ikke ganske ene, han havde en Ven at sørge for, og da han havde fundet Noget baade til Jerry og sig selv, drog de atter sammen ud for at søge Arbejde.

Flere Uger gif nu omtrent som sædvanlig, paa det nær, at Jerry stadig forfjønnedes i sit Ydre; thi Bob striglede ham hver Dag, og de Par Skilling, han ellers pleiede at bruge til Slifferi, sparede han nu til Gulerødder og Grønt. Det var virkelig en forbausende Forandring, der foregik med Væset: fra den lille snavsede, forfuldne Jerry, blev det til et smukt, livligt Dyr. Bob kunde i Sandhed have Glæde af det; men forøvrigt havde han sine gamle Sorger, den gamle Bitterhed og Brede mod Bedstemoderen, og det Eneste, der lystede op for ham i Mørket, var Mindet om den venlige Herre, der havde sagt, at, naar han var god mod Jerry, saa vilde Gud være hans Ven. "Han ved Alt om Bedstemoder og mig og al Ting," trostede Bob sig med.

Juli Maaned var imidlertid kommen, den Tid, da alle de velhavende Englændere fra de store Byer flyttede ud til Strandkanten for at bade sig og indaaende den deilige friske Soluft. Børnene løb da om at grave i Sandet eller pladske i Vandpytterne, som Flo- den efterlader sig, medens Andre ride paa de Væsker, man der kan faa at leie. I denne sidste Fornøielse var det, at Bob spekulerede.

"Du er jo ligefrem en Skjønhed, Jerry," sagde han til den, "og jeg ved ikke, hvorfor vi to ikke skulde kunne gjøre vor Lykke nede ved Stranden, lige saa vel som saa mange Andre."

Bob var henrykt over sin Plan; men for at den kunde blive iværksat, udfordredes der Ridetøi og Sadel, og det gjaldt nu at komme med Forslaget til Bedstemoderen, naar hun en Gang var i godt Humør. Det lykkedes paa en Maade mærkbarlig godt; thi hun kastede ikke Noget i Hovedet paa ham og sagde, at han skulde holde Mund, men begyndte at tale om, hvor pen Jerry var bleven i den sidste Tid, man kunde faa ham godt betalt, hvis man vilde sælge ham.

"Men jeg vil aldrig sælge Jerry," udbrød Bob ivrig.

"Du sælge ham," sagde Bedstemoderen, "hvem tror du vel, han tilhører? hvem har betalt for ham? Men du kan være ganske

rolig, jeg vil ikke sælge Jerry, før efter at du har været nede ved Stranden og tjent flere Penge paa ham; ikke fordi jeg tror, det vil gaa; du vil naturligvis gaa der og drive med de andre dovne Drengene; men det vil jeg sige dig, at hvis du ikke giver din stakfels gamle Bedstemoder, hvad du fortjener, til Løn, fordi hun har opdraget dig som sit eget Barn, saa skal jeg nok sætte en Stopper for den Fornøielse."

Saaledes havde Bob faaet den Tilladelse, som han ønskede, med en sørgelig Mindelse om en Sandhed, han aldrig havde tænkt over før: Jerry tilhørte ikke ham, men Bedstemoderen, og dermed var hans Glæde ødelagt for den Aften. "Du skal ikke blive solgt, jeg løber væk med dig, gamle Jerry!" erklærede han, da han fodrede den om Aftenen. Gamle Madam Brown glædede sig imidlertid over at kunne drage Fordel af den Stræk, Bob saaledes havde faaet i Livet.

(Fortfætttes.)

Hunden foran Speilet.

Gotthold havde en liden Hund, som strax begyndte at knurre og gis mod sit eget Billede, naar man holdt den hen foran et Speil. Gotthold sagde: Speilet ægger ofte Andre til Egenfjærlighed, men denne Hund til Brede mod sig selv. Den kan ikke begribe, at den ser sit eget Billede, men den mener, det er en fremmed Hund, som den ikke vil taale saa nær ved sin Herre. Dette kan med god Grund minde os om en af vort fordærvede Hjertes Svagheder. Vi klage, vredes og ifjænde ofte over dette og hint, som Andre gjøre os imod, og betænke ikke, at Skylden mest ligger hos os selv. Menneffene gjøre os ei tilpas, fordi vi heller ikke gjøre dem tilpas. Vore Børn ere onde, fordi de have arbejdet og lært Ondskaben af os: vi vredes paa dem, og de ere dog vort eget Billede.

Fru Borchgrevink's Børneasyl paa Madagaskar.

Af en Beretning, som Fru Borchgrevink agter at udgive om sit Pigeasyl paa Madagaskar, og som hun velvillig har overladt mig, meddeles her følgende Uddrag:

“Man har anmodet mig om at ledsage dette Billede af vort Børnehjem i Antananarivo paa Madagaskar med nogle Oplysninger om mig selv og om Gjerningen. — — Om mig selv vil jeg kun sige dette, at Herrens Naade har omringet mig som en Mur alt fra mine tidligste Dage, og at den, trods al min Modstand, dog tilsidst blev mig for stærk. Og da lagde ogsaa Han selv Længselen efter at kunne gjøre Noget for Hedningerne ind i mit Hjerte. — — Og da Herrens Time slog, aabnede Han ogsaa selv Veien for mig paa den Naade, jeg ikke havde anet, ved at anvise mig det store og herlige Kald som en Missionærs Hustru at drage ud til Hedningeland. I 1870 kom jeg ud til Madagaskar, hvor vor Virkeplads blev anvist os i Antananarivo, Madagaskars Hovedstad. Jeg havde i Hjemlandet fra mit 17de Aar virket som Lærerinde, og mit Hjerte drog sig derfor ogsaa derude i Hedningeland til Arbeidet for og med Børnene. Borchgrevink virkede først meget som Læge,

og der kom nok af aandeligt og legemligt forkomne Smaa til vort Hus. — —

Begyndelsen til Asylet blev gjort i Februar 1872 ved at optage 12 Smaapiger i vort Hus. Jeg havde sikret mig en god Medhjælp i en indfodt Kvinde fra vor Menighed paa Betaso i Nord-Betsileo, og i hende har jeg i alle disse Aar havt en trofast og dygtig Medhjælperisse.”

Børnene bleve optagne paa den Betingelse, at de skulde være i Asylet til det 16de Aar. Men i Begyndelsen havde man flere Vanskeligheder at kæmpe med: 1) Man fik ikke Børnene i en saa ung Alder, som man ønskede; 2) Forældrene vilde have Børnene igjen; 3) man havde optaget Udelige, Frie og Slaver uden Forskjel. Det viste sig aldeles nødvendigt at løstjøre Slavebørnene, skulde ikke disse senere atter blive overgivet til Syndens Elendighed. Kristelige Venner i Norge hjalp, saa man fik løstjort alle de Slavebørn, som man havde optaget, skjøndt der nu maatte betales dobbelt Pris for dem. Siden optoges ingen saadanne, førend de vare løstjorte. Men i det trange Num kunde kun 6 mere optages, skjøndt mange flere bad om Optagelse.

Fortsættelse paa Side 30.

Maria Magdalena ved Jesu aabne Grav.

(Joh. 20, 1—18).

Paaskemorgen Magdalene,
 Hyllet ind i Sørgeslor,
 Stod ved Herrens Grav alene,
 Stirred ned i sorten Jord,
 fandt al Verden tom og øde ;
 Hendes Sjæl var hos den Døde,
 Hendes Haab i Gravens Vold.

Under Jord hun søgte Trøsten,
 Under Taarer hun den fandt.
 Gravens Dør var vendt mod Østen,
 Solen i sin Pragt oprandt,
 Kasted' Glands paa Blomsterhaven,
 Skjød en Straale ind i Graven,
 Skinned' til et Englesjyn.

Omfrider fik man leiet og indredet et større Hus, og nu vorte Børnernes Antal med en Gang til 35. Marie Foss kom fra Norge og blev til stor Hjælp. Senere vorte Antallet af Børn op til 50. Men man blev i dette Hus hjemføgt af megen Sygdom, saa nogle Børn døde. Havde ikke Gud i de første Aar forskaanet Anstalten for denne Hjemføgelse, vilde dette have skadet den ikke lidet i Madagassernes Dine. Men man havde nu isoredeien feet, hvorledes flere Børn, der ellers vare blevne Dødens Bytte, i dette Hjem ved omhyggeligt Tilsyn og Pleie bleve bearede.

Dette andet Hus var overfyldt, og af den Grund var der ikke sundt der. "Vi havde derfor sluttet Kontrakt med en Grundeier om, at han skulde bygge et Hus, der passede for os, og som vi da kunde leie. Det var jo ikke videre hyggeligt at forlade vort deilige Sted, hvor vi havde plantet hver eneste Busk og hvert eneste Træ, og atter komme paa en bar Bakke og begynde fra Nytt af; men det var nødvendigt for Børnernes Velvære. Førrend vi forlode det gamle Hus, bleve de 9 ældste Smaaapiger konfirmerede. — I Kundskaber stod ingen af dem tilbage for almindelige Konfirmander, flere af dem vare som de flinkeste hjenne. Om de end ikke alle vare lige dybt grebne, saa var det dog deres Hjerters fulde Alvor at holde sig til den gode Bekjendelse, de afslagde for mange Vidner." —

"Endelig blev det nye Hus færdigt, saa vi i Marts 1881 kunde flytte ind. Her have vi godt Rum", Undervisnings-, Spise-, Syge- og Badstueareale i nederste Etage, medens Borchgrevinks bo i 2den Etage, og alle Børnene sove i de lange Kvistrum. Her er, som I ogsaa kunne se det paa Billedet, god Legeplads og et større Rum til Have. I Haven er ogsaa et godt Styrtebad.

I dette nye Hus vorte snart Antallet af Børn indtil 65. "Om Vaaren 1881 blev atter en Stare af Børnene, 10 Stykker, konfirmerede. — Af disse ere allerede 5 giste, og vi have endnu ikke hørt Andet end Godt om dem."

Den, som ret kjender Hedenstafets Elendighed og al den fordærvelige Indflydelse, som Børnene i Hjemmet og under deres daglige Omgivelser ere udsatte for, om de ogsaa gaa i kristelige Skoler, vil indse, hvor nødvendigt og vigtigt et saadant kristeligt Børnehjem er derude i de mørke Hedningelands, og til hvilken stor Betsignelse de deri opdragne Børn kunne blive for Andre.

Mange Døre at lukke.

"Se ikke saa misfornøiet ud, kjære Adolf, fordi jeg beder dig lukke Døren. Gamle Bedstemoder taaler ikke den kolde Vind, og, da hun ved, at du skal faa mange Døre at lukke i dine Dage, synes hun, at det er godt at du faar begynde itide."

"Tilgiv mig, Bedstemoder," bad Adolf i en ydmyg og venlig Tone. "Jeg er bedrøvet over, at jeg uvidste et daarligt Humør. Men hvad er det for mange Døre, jeg skal faa at lukke? Det forstaar jeg ikke. Jeg er nu paa Veien til Skolen, og der skal jeg sidde og læse hele Dagen."

"Kjære Barn, skal det blive Noget af med Læsningen," sagde Bedstemoderen, "og skal du siden have nogen Nytte for Livet af, hvad du faar lære i Skolen, saa maa du lære dig til at lukke mange Døre, det er sikkert."

"Hvad for Slags Døre? Jeg forstaar ikke, hvad Bedstemoder mener nu."

"Sæt dig ned et Dieblif, saa skal jeg sige dig det, min Gut," svarede den Gamle og fortsatte: "For det Første maa du lære at lukke dine Drens Døre for onde og skadelige Ord og daarlige Kameraters Raad. I Verden tales mange unyttige syndige Ord, der ligesom en Gift trænge sig ind i Barnehjertet, og dersom du ikke lukker dine Drens Døre for disse og anser dig som døv, saa er du snart inde paa Synderes Bei og sidder der, hvor Spottene sidde.

"Du maa ogsaa tillukke dine Drens Døre for alle ugudelige, skadelige Bøger; ellers ville disse snart forjage Indtrykket af

Guds Ord, fortrænge Lyften til Studier, samt gjøre dig til en Dreng, der har glemt Gud. Du maa ogsaa lære at lukke denne Dør for de mange rare Sager, der lyse dig imøde ud fra Butikvinduerne, og ikke ville have Alt, hvad du ser. Lader du Døren være aaben for disse Fristelser, faar du aldrig Noget tilovers af dine smaa Pommeparsparer til at hjælpe nogen Fattig med, eller til at give en Skjærv til Guds Kirke.

"Men der gives endnu en Dør, paa hvilken du maa give noie Agt, og det er Læbernes Dør. Og denne Dør blæser let op ved det mindste Vindstød og slipper onde Ord ud som en Strøm. Bibelen siger med Rette, at Tungen er et lidet Lem, men afstedkommer store Ting. Jeg raader dig derfor til at holde dobbelt Vagt ved denne Dør. Træffer du Kamerater, som foragte dig og bande, saa svar aldrig i den samme Tone, men se til, at du har din Dør lukket. Slut den aldrig til tomt Snak; men naar du taler, tal da Saadant, som kan være til Nytte for dig og Andre.

"Men fremfor alt Andet: Luk dit Hjertes Dør; thi derpaa beror Livet. Ved denne Dør staar vel en Dørvogter, som heder Samvittighed, men, dersom du ikke skjænker ham Opmærksomhed og ikke agter paa, hvad han siger, saa bliver han til Slutning træt af og ligegyldig for sit Kald, og det hænder ofte, at han rent sovner paa sin Post, og da kan du tro, at Faren er stor, og din Undergang er nær.

"Du ser saaledes, kjære Adolf, at du faar mange Døre at lukke; men foruden alt dette vil jeg endnu minde dig om en Ting: "Uden mig," siger Jesus, "kunne I Intet gjøre."

En Harpe i Himmelen.

"Et af mine skønneste Barndomsminde," skriver en kristeligindet Ven, "er det dyrebare Svar, min Moder gav mig ved en Hændelse, hvor mit unge Hjerte hengav sig til unyttige og barnlige Sorger.

Jeg var netop kommen tilbage fra et Besøg hos en af vore Naboer, som velvillig havde tilbudt mig at benytte hans Pianoforte. Jeg havde nemlig stor Lyst til Musik; men min Moder havde ikke Raad til at kjøbe et Pianoforte til mig. Vor Bolig var ringe og simpel, og i Sammenligning med den formuende Nabo sølte jeg mig meget ulykkelig. Hvad jeg især savnede, var et eget Pianoforte, og jeg kunde ikke undlade den ene Gang efter den anden at udtrykke dette Savn for min Moder. "Kjære Barn," svarede hun paa den simple men kjærlige Maade, som var hende saa egen, "hvad gjør det, om du ikke har et Pianoforte paa Jorden, naar du kun har en Harpe i Himmelen." Disse Ord gav velsigelig mine Tanker en ganske anden Retning. De jordiske Ting bleve saa smaa, saa ubetydelige, og "Harpen i Himmelen" med sine gyldne Strenger stod frem med en stor og herlig Virkelighed. Jeg sølte dybt, hvilken Uret det var af mig at knurre og klage, da Herren havde givet mig Alt, hvad jeg behøvede til det nærværende Liv, og dertil det dyrebare Løfte at saa blive i hans Hus evindeligt.

Mindet om det kjære Svar fra min Moders Læber har siden fulgt mig igjennem hele Livet, eller, rettere sagt, gaet foran mig ligesom en tindrende Ledestjerne, løstende mine Tanker fra de synlige, forgjængelige Ting op til det Land, hvor der ikke skal være nogen Nat mere. Hver Gang jeg ønskede Noget, som Gud ikke havde givet mig, hver Gang mit Hjertes Begjærlighed udstrakte sig efter dette eller hint Synlige, Forgjængelige, Jordiske, har det altid hedt: Hvad gjør det, om du ikke faar det, naar du har en Harpe i Himmelen; hvad gjør det, om din Bei er bestrøet med Roser eller Torne, om dit Lids Himmels er klar eller skyfuld, naar du kun gaar til det Land, hvor der ikke er Omstiftelse af Mørke og Lys, naar du kun har en Harpe i Himmelen."

Paaskefang.

Mel. Af Høiheden oprunden er.
 Han er opstanden — du opstaar,
 Du Sædeforn, Gud Herren saar
 Til Evighedens Sommer!
 Et Tegn er sket i Prøvens Dal,
 Og efter hver Langfredags Kval
 En Paasfemorgen kommer:
 Himlen lyser, Jorden hæver,
 Englen hæver
 Gravens Dække,
 Herren vil de Døde vække.

Opstandne Frelser, Herre Krist!
 Vor store Paasfemorgen hist
 Vi gaa med Haab imøde.
 Af Graven lad os frelst udgaa
 Og ved din høire Side staa
 Med evigt Liv af Døde!
 Herre let os Balsafsgangen!
 Sætersangen
 Hist lad tone
 Saligt ved din Faders Throne!
 Ingemann.

G a a d e.

Joruden mit Første vi Intet var.
 Mit Andet i ABC Betydning har.
 Mit Tredie lyser som Dagen klar.
 Mit Fjerde tomme og fyldte man har.
 Ved Afrika ligger det Hele, min Far!

Oplosning

paa Gaaden i No. 2:

Nøgtig opløst af L. G., Madison, Iowa;
 J. M. D., Northwood, Iowa; M. A. S. og
 J. D. G., Zumbrota, Minn.; A. C. B., Coon
 Valley, Wis.; A. M. B., Plymouth, Wis.;
 J. A., Manitowoc, Wis.; M. A., Minnea-
 polis, Minn.; J. C., Chicago, Ill.; L. L. L.,
 Valley Springs, Dak.; D. D. D., Gimney
 Rock, Wis.; S. D. K., Canton, Dak.; A. G.
 J. N., St. Olaf, Dak.; C. E. W., Chicago,
 Ill.; P. M. L., Urnes, Minn.; A. C. G.
 og B. M. K., Canton, Minn.; C. D. N.,

Swan Lake, Minn.; R. S., Dallas, Wis.;
 A. D. B., Black Hammer, Minn.; K. L. G.,
 West Prairie, Wis.; K. K. G. og K. B.,
 Sacred Heart, Minn.; C. D. M., Thron-
 hjem; G. M. G., Norman, Dak.; D. G.,
 Bratsberg, Minn.; M. D., New Michland,
 Minn.; L. L. G., Canesto, Minn.; R. N.
 D., Eaton, Wis.; J. D. J., North Fork,
 Minn.; K. K. G., New-House, Minn.; B.
 M. G. og J. J. B., Black Hammer, Minn.;
 R. A., Bath, Minn.

Kvitteringer.

Til Waisenhuset i Wittenberg
 ved Past. Rondestvedt fra Kjøbm. John
 Nilsens Børn, Cora, Josefina og Carl, i
 Wahpeton, Dak. Ter., hver \$2.00
 \$6.00.

Til den norske Hødingemission
 \$5.00.

— Negermissionen..... 5.00.
 — Indremissionen..... 4.00.

tilsammen \$14.00.

ved Past P. A. Dietrichsen fra følgende Bi-
 dragshedere i Troen Mgh.: Johanne, Marit
 og Kari Sandvig, Randi Jakobsen, Kari
 Torgersen, Kari Thorud og Birthe Olsen,
 hver 50 Cts., Kristine Sten, Agot og Mar-
 git Kittelsen, Berit Anna By og Gunhild
 Samuelsen, hver \$1.00, Thorbjørg Hus og
 Gunhild Pedersen, hver 25 Cts., L. L., \$2.00;
 fra Lina Egdal af Menomonee Mgh., \$3.00.
 J. B. Frisch.

Børneblad, 10de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr.
 Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker
 og selv holde Navneliste, tilstaa vi derimod
 for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter
 følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Explr.
 — 10—49 — 25 " —
 — 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frisch,
 Dr. 8, La Crosse Wis.

Entéred at the post office La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.